

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 145/2019
14.05.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Стојан Такић, адвокат из ..., против туженог Града Лесковца, Градске управе за привреду и пољопривреду из Лесковца, кога заступа Градски јавни правобранилац Града Лесковца, ради утврђења радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2318/16 од 29.09.2016. године, у седници већа одржаној 14.05.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2318/16 од 29.09.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 1065/15 од 06.05.2016. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да је био у радном односу на неодређено време код туженог почев од 29.12.1990. године, па све до заснивања радног односа у ЈКП „Топлана“ у Лесковцу – 13.12.2000. године. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде штете, за период од маја 1991. године па закључно са децембром 2000. године, исплати појединачне месечне износе ближе означене у том ставу изреке, са законском затезном каматом од доспелости па до исплате (износи накнаде и датуми доспећа одређени у изреци). Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да надлежном фонду ПИО, у корист тужиоца, за период од маја 1991. године па до децембра 2000. године, уплати припадајуће обавезне порезе и доприносе за пензијско и инвалидско осигурање. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 104.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2318/16 од 29.09.2016. године, одбијене су жалбе тужиоца и његовог пуномоћника и потврђена пресуда Основног суда у Лесковцу П1 1096/15 од 06.05.2016. године.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), који се примењује на основу

члана 506. став 2. истог Закона, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 2. ЗПП због којих се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу у РО „...“ и РО „...“, према којима је окончан поступак стечаја решењем ликвидационог већа Окружног привредног суда у Лесковцу од 28.12.1990. године. Ствари које чине ликвидациону масу пренете су Општини Лесковац, која је тужиоца током стечајног поступка задржала на раду, ради завршетка започетих послова одржавања објеката и машина ликвидираних предузећа, тако да је за период од 29.12.1990. године па све до 15.05.1991. године, тужиоцу уплаћен допринос за ПИО и једнократни износ накнаде за обављени фактички рад. Након оснивања Предузећа „...“ ... 15.05.1991. године, чији је оснивач Општина Лесковац, тужилац није преузет као радник, и у периоду од 15.05.1991. године тужилац се налазио на евиденцији незапослених лица и примао накнаду, као материјално обезбеђење, све до 01.10. 1992. године, када је засновао радни однос код Предузећа „...“ и био у радном односу код наведене фирме све до 13.12.2000. године, када је засновао радни однос код другог послодавца – ЈКП „Топлана“.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно је у побијаним нижестепеним пресудима примењено материјално право када је одбијен тужбени захтев за утврђење радног односа тужиоца код туженог на неодређено време за период од 29.12.1990. године до 13.12.2000. године. Наиме, тужиоцу је престао радни однос, по самом закону, окончањем поступка ликвидације предузећа 28.12.1990. године, а након окончања поступка ликвидације и преузимања имовине ликвидираног предузећа од стране Општине Лесковац, није дошло до заснивања радног односа доношењем посебног акта о заснивању радног односа, у смислу чл. 9 – 20. Закона о радним односима из 1986. године, већ је био успостављен фактички рад који не доводи до заснивања радног односа и може престати једностраном изјавом послодавца у свако време. Тужиоцу су, за време фактичког рада који је трајао до све 15.05.1991. године, исплаћени и накнада за обављени рад и социјални доприноси. Након завршетка фактичког рада, тужилац се налазио на евиденцији незапослених лица и примао накнаду због незапослености све до 01.10.1992. године, када је засновао радни однос код другог послодавца и стекао статус запосленог на неодређено време. Будући да не постији основ за заснивање и самим тим за утврђење радног односа, као и да је за спорни период извршен упис стажа и исплаћена накнада тужиоцу за обављени рад, а по престанку рада и накнада због незапослености, све до заснивања радног односа код другог послодавца; нису била повређена права тужиоца из радног односа, применом општег прописа - Закона о радним односима из 1986. године и тада важећих посебних прописа којима су била регулисана права из радног односа код послодаваца и у органима локалне самоуправе, као и права за случај незапослености, због чега наводи ревизије да је материјално право погрешно примењени нису основани.

Како тужилац није успео са захтевом за утврђење радног односа на неодређено време, неоснован је његов захтев за накнаду штете и уплату припадајућих обавезних социјалних доприноса за спорни период, с обзиром да у наведеном периоду тужилац код туженог није имао статус запосленог у радном односу.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић